

מגילת הזכויות למשתחררים

- אם שירתת מאז אוקטובר 1973 שלושה חודשים בשי-רות מילואים פעיל, הנך זכאי להיחשב לבוגר שנת לי-מודים אקדמית אחת.
- אם תשרת לפחות שישה חוד-שים, תהיה זכאי לתואר רא-שון.
- אם תשרת שנתיים ברציפות, תזכה לדוקטוראט בהנחה של 50%.
- אם תשרת שנתיים וחצי, תזכה לתואר עם כל אחת, אפילו אם היא לא תסכים.

מכתבים

למערכת

טובי שבט הגיע

השבוע חזר נכדי הפעוט צלפחד מן הגן כשהוא מרנן בקולו הערב את השיר המסורתי הידוע, שסימונו יובא להלן:

בטוטו טוטו שהערבים ימותו באיזה יום? ביום שבת. באיזו שעה? בשעה אחת.

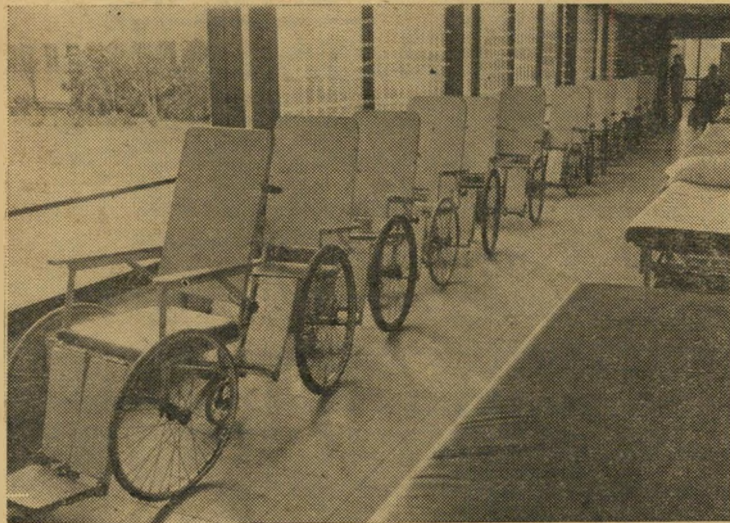
בושתי ונכלמתי. הלכך מחנכים אנו את ילדינו? או לאותה חרפה! כיצד ייתכן להנך ילד עברי לערכים כאלה, שהערבים ימותו דווקא ביום שבת קודש — שהוא יום מנוחתנו. וכי חסרים ימים אחרים בשבוע? ולא די בכך אלא דווקא בשעה אחת, שעה שבה מסובים כל בניה-משפחה סביב שולחן-הצהרים לסעודה הגיגית של יום המנוחה?

שומה עלינו למנוע מילדינו שיר קל-קל זה, או לפחות לשנותו לפי הנסוח הבא:

בטוטו טוטו שהערבים ימותו באיזה יום? ביום חול. באיזו שעה? מתי שאתה יכול. ויפה שעה אחת קודם!

ש.ז. פוגרומוב, כפר תרצה

ממישנתו של מייסדו
עשה חיים, שא ביצים!
ד"ר זוארק
(מתוך ספרו „איך להכין חביתה“)

כמה מילות עידוד

כולם מדברים בזמן האחרון על הצורך להרים את המוראל, אבל אף אחד לא עושה שום דבר בעניין.

אז הנה אני הקטן אומר לכם: יהיה טוב!

נכון, לא אסתיר את האמת — היום אומנם רע, אבל, עוד תיראו, יהיה טוב!

אתם תיראו — יעברו כמה שנים, נישכח את המלחמה הלא-מוצלחת הזאת, נירגע לאט-לאט, נסיק מסקנות, ניישם משימות, נשנע מכולות, נפיק לקחים, נירכוש, ניקלוט, נישקול, נשכלל, ניתארגן. כן, הכל לאט וביסודיות, בהשקט ובביטחה, בעלה ובהצלח. ואתם עוד תיראו — יעברו כמה שנים והכל יסתדר — תהיה לנו מלחמה ניפלאה. קצרה, אלגנטית, חזקה, יפה, נעריה, שובבה, מוחצת, חייכנית, הרסנית, ממגרת על-אמת, עם חזה חוצף, משמידה, עם רגליים חטובות, עם חיוך בשפתותיה, מטהרת (את מוצבי האויב ואת נפשות ילדינו), מנסרת, מזככת, עם לא יותר מדי הרגלים (700 עד 1000, אם ניתחשב בעליות מדד יוקר החיים) — בקיצור מלחמה ניפלאה-ניפלאה-ניפלאה.

ושבו יהיה יפה וטוב וחס וניפלא והטובים לטייס ומיסעדות הניצחון ושיירי נכניס להם ולא נוציא וכל הבדיחות וחשופים בצריח וחברים אלופים וחזרנו אל משהו שנית ושנית מצדה ועית וימית ומה יפית ושפע וניאון והכי זכור ומעצמה...

ושבו נוכל ללכת לסאוונת ולרחוץ בחרא של עצמנו להשמין מרוב נחת ולטפוח זה לזה, איש על כתפיו הוא.

כן, כן עוד תיראו — עוד יהיו לנו הרבה מילחמות ניפלאות וקצת אם נאמין עוד יחזרו הימים הטובים ההם שכולנו מתגעגים אליהם.

הסדר חלקי

יודעי-דבר המצויים בעניינים קואליציוניים, יודעים לספר שישי גם סיכויים של ממש להסדר חלקי קי עם המפד"ל בעניין הרכבת היר-ממשלה.

מתברר כי אנשי המפד"ל עשויים ללכת, לפי שעה, מתביעותיהם הם הטריטוריאליות כסוגיות "מי" הן יהודי, וזאת בכדי להשיג הי שגיוקרה משמעותי לכוחותיהם התקועים ללא מוצא כבעיה של "היות בקואליציה, או לחדול". הכוונה, כמובן, לתיק החינוך והי תרכות בממשלה הבאה, וגם זה, אומרים היודעים, רק עד שנגיע ל עניין הזכויות הלגיטימיות של הי מפד"ל על ארץ-ישראל הגדולה, דבר שלא יקרה בודאי בחודשים הקרובים.

ובחודשים אלה אפשר יהיה ל עי שות הרבה במשרד החינוך. ניתן להחזיר את כל הנוער העברי הי חימה אל מרחק כנפי המפד"ל טבא. וזה, כמו כל שאר עסקי הי אזרחות, בסדרהכל עניין של תקי ציב: אם תשב המפלגה הנכונה במשרד החינוך, יש להניח שנצחי ישראל יתחיל לראות בעין יפה וביד רחבה את החינוך הממלכתי. דתי מגוי הגן ועד גיל ההתנחלות. סביר שנאלץ לשלוח את ילדינו גלוייהראש לבית-הספר הממלכתי תיודתי, גם אם הנטייה הטבעית שלהם לא תהייה בדיוק לכיוון הי זה.

נוכח רק להתנחם בעובדה שכי אירופה של ימיהיבניים שלטה הי דת על החינוך, ובכל זאת הצליחו להשתחרר מזה תוך אקף ומשהו שנים. אם ניקח בחשבון שגם הי לאומנות הקיצונית מצטרפת לי עניין — יש לקוות שתוך אלפיים שנה תבוא הגאולה.

אנן, ככל אופן, הייתי מעדיף בחירות חדשות.

מכתבים מן הגולה (ג')

איך ישנתי ב-150 קרונות במשך לילה אחד

קופנהאגן זה מקום יקר. בעצם, יותר יקר מיקר. כלי-כך יקר שכבר יותר כדאי להיות מיליונר. אבל אני לא. לכן פניתי ללשכת האינפורמציה המקומית — שהיא מקבלת בערך למדור לחיפוש בארץ, ולאחר שגיליתי שאין לי שום קרובים בים באיזור, שאלתי בעדינות אם הם יכולים לעזור לי בחיפוש אחרי מלון זול. לא חשוב הפשפשים, לא חשוב הליכלוך, העיקר שיהיה זול.

— "יש" צהלה הילדה הצהובה באשגב — "ארבעה דולאר ללילה, כולל ארוחת-בוקר. במרכז. ארבעה דולאר זה נחמד מאוד. למטה מה כבר ישנים במחסני הנמל וקמים בבוקר כחולים. "הולך" אמרתי לצהובה והלכתי.

הנעתי למלון, והשוער פתח לי את הדלת. כלומר, איש במדים עמד בשער ועזר לי להיכנס. כלומר, היה שוער למלון, בכניסה, עם בגדים של גנרל וצילינדר. הסתכלה שוב בפתק שבידי. הכתובת נכונה. גם שם המלון נכון. רק המחיר נראה מזור קצת. נכנסתי. המון בדולח ופוליטורה ושטיחים. בוך וארגמן.

"אותו" לחש השד הקמץ שיושב בארנקי, "זה בהחלט לא נראה כמו ארבעה דולאר. ארבעים אולי. שלושים במקרה הטוב. אבל בטח לא ארבעה."

האיש בקבלה נראה ונשמע כמו אבא אבן. "ארבעה דולאר?" שאלתי אותו בעדינות. הוא אמר שכן ושלח אותי עם נער המעלית לחדרי. ילד המעלית פתח את הדלת והתחיל בסיוור מחרד: "כאן חדר-האורחים זה חדר-השינה. כאן פינת העבודה, האמבטיה, שירותים..."

זהו... כאן טמון הכלב! ארבעה דולאר לחדר היא אמרה! כלומר שני חדרים פלוס אמבטיה שווה שלושה חדרים שווה 16 דולאר פלוס שירות פלוס מס-אחיד פלוס מס-מתרות שווה — המון כסף.

הו הו גיחכתי בלבב פנימה. אותי הם רצו לסדר. זינקתי בחזרה לאבא אבן

בקבלה, אבל הוא התעקש ואמר שכל זה ביחד בארבעה דולאר, כולל ארוחת בוקר שמוגשת כל בוקר. "אבל רק בבוקר" הוסיף בקול מתנצל.

חזרתי לטירה שלי, עצבני משהו. איפה פה הבלוף? איך הם יפשוטו ממני את העור בסוף? מה הולך כאן? חיפשתי מיקרופונים מוסתרים, אבל מצאתי רק רדיו סטריאופוני. גם המרגלת הרוסיה לא היתה מתחת למיטה. או שירות הביון — זה לא.

איפה המלכודת?

דפיקה ענוגה בדלת. בפתח עמד איש אחד עם המון מדים והמון זהבים ושאל איפה אדוני רוצה את ארוחת הבוקר שלו. בחדר או במסעדה. "בחדר!" זרקתי לו. עכשיו הכל ברור. בלילה, בלילה, ביום כל הכפר, הם יצלמו אותי דרך חור נסתר בתקרה, בסרט אינפרא-אדום, וימכרו את הפילם בתור סרט כחול לתיירים ורודים מגרמניה. מאורת פריצות במסווה של מלון זול. סוחרי בשרים! בעצם, גם זה לא הגיוני. כי כמה כבר יהיה תייר גרמני מוכן לשלם תמורת מבט אינפרא-אדום בסטיות הפושרות שלי. בטח פחות מארבעה דולאר.

המשכתי לחפש בחדר אחר מלכודות. מאחורי הדלת של השירותים גיליתי ביולטין מודפס בארבע שפות ובו מפורט מחירה של דירת הפאר הזאת. נאמר שם במפורש שהמחיר ללילה הוא 150 קרונות ללילה. (מספר שאיננו מציינ את אורך הרכבת — זהו שמה של המסעבה המקומית) או במילים אחרות: 25 דולארים. תלשתי את הביולטין בחרטום, על אבא אבן וצרחתי: "למה אתה משקר? למה אינך אומר את המחיר האמיתי? זה?" ודחפתי לו את הפתשגן אל מתחת לאפן. הוא לא התרגש. כנראה, שהוא מאומן להפליא במקרים כאלה. "זה בעונה," הסביר לי בקרירות סקנדינבית, "עכשיו לא בעונה, אז מורידים מחירים." איתי הוא לא שיכנע. החלטתי לחכות ולראות מה יקרה ביום הפרידה, אז בטח יתגלה הבלוף. אהו איזו שערוריה שאני אקים.

ואכן, לא טעיתי. ההפתעה באה כאשר עזבתי את המלון ושילמתי את החשבון. אבא הגיש לי אותו בחיוך מסתורי, לועג משהו, ולפלצתי הנדהמת ראיתי שחייבו אותי בארבעה דולאר ליום ואפילו לא גרוש אחד יותר.

וככה, אינני יודע עד היום הזו איך בדיוק הם רימו אותי. ברור שיש כאן איזה בלוף חלקלק מאוד, ויום אחד אני עוד אגלה אותו. אותי לא דופקים סתם ככה.